

Молодий комуніст

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 8 серпня 1987 року

№ 95 (3914).

Ціна 2 коп.

КОРМИ — ТУРБОТА КОМСОМОЛЬСЬКА

Перепочинемо взимку

Напевне, немає в нашому колгоспі такої роботи, де б не трудилися комсомольці. Кілька днів тому завершилися жнива. Паралельно зі збором зернових багато юнаків були зайняті на заготівлі кормів.

Якщо в цю гарячу пору правління господарства вирішило перевести із заготівлі кормів Олександра Жука, Володимира Чорного на перевезення зерна, то Віктор Бардиш, Сергій Питула, як і раніше, транспортують зелену масу на силосні споруди, підвозять її до ферм.

Віктор і Сергій просили, щоб і їх залучили до жнив. Довелося нашому комсору Ларисі Ющенко переговорити з хлопцями, пояснити їм, що заготівля кормів — теж своєрідні жнива. Зелені.

В Олександра Жука сталася прикрість: зіпсувалася машина. Щоб не гаяти часу в погості літні дні, комсомолец, нагороджений у цьому році знаком ЦК ВЛКСМ «За відзнаку в праці», пересів на машину батька, який зараз знаходиться у лікарні.

— Погода он яка стоїть, — говорив своїм товаришам Олександр. — Коли задощить, займусь ремонтом. Тепер старатимусь якнайбільше зробити ходок з поля до силосних споруд.

Думку товариша підтримав і Віктор Бардиш:

— Хай возить корми. А в негодю ми допоможемо йому відремонтувати двигун.

Цього року ми повинні тільки в силосні споруди закласти 25 тисяч тонн си-

лосу. Великі надії покладаємо на молодь. Серед тридцяти двох спілчан, які в нас працюють, половина — механізатори. Тепер майже всі вони будуть причетні до заготівлі кормів.

На сьогодні ми заклали вже понад дві тисячі тонн грубих кормів. Виконали план по заготівлі сінажу — його вже маємо 1754 тони.

Кожен день слідометри автомобілів юнаків намотують до трьохсот кілометрів. У середньому за десять-дванадцять ходок води перевозять до 50 тонн фуражу за зміну.

На запитання, чи не відчуває втоми під час роботи за кермом, Віктор Поводіян лише засміявся:

— Та про це ми й не думемо. В народі ж як кажуть: літній десь рік годує. Отож перепочинемо взимку...

І. ІВАНІНА,
секретар парткому
колгоспу імені Леніна.
Новгородківський район.

Олександр ГОРБЕНКО — молодий механізатор колгоспу «Ленінський шлях» Новоукраїнського району. Вилучившись в обласний ударний двоєсільський по заготівлі кормів для громадського тваринництва, комсомолец постійно добирається високими результатами у праці. Нині смитером ПФ-1.5 він смитрує солому на кормовому дворі господарства, норми виробітку перевищує.

Фото В. ГРИБА.

РИТМ ДИКТУЄ МОДА

ДАВ СЛОВО —
ВИКОНАЙ!

Наша комсомольсько-молодіжна бригада цеху № 4 існує вже два роки. Ми здружилися, склалися стабільний колектив. Добре знаємо свої можливості, тож соціалістичні зобов'язання беремо реально.

Наприклад, зобов'язалися завершити план року до 30 грудня. І ми з цим справимося. План виконується, в червні зробили грохи більше. Головне — не збавити ритму. За зміну ми повинні пошити 122 жіночих пальт і костюмів. І це для нас закон.

Є в наших зобов'язаннях пункт про випуск виробів із першого подання. Норми такого випуску — 80 процентів. Ми взялися перевищити норму на 2—3 відсотки. Це ніби й не багато, але дається не так вже й просто. Зараз діляча добилися, що з нашої вини браку практично не буває.

Мабуть, найважливіше — позбутися претензій

торговельних організацій, так званих рекламій від них. Бо це — дзеркало нашої роботи. Шиемо, працюємо з дня у день, а чи потрібне те, що зробимо, людям? Наші вироби надходять у магазини «Товари для молоді», «Будинок одягу», у відділ «Верхній одяг» УТО «Кіровоград» Радусь, що останнім часом пальта і костюми, пошиті нами, не залежуються на складах, одразу ж потрапляють до покупця. Недавно уклали договір із комсомольсько-молодіжним колективом продавців УТО. Вони приходять до нас прямо в цех, контролюють якість виробів, дають слушні поради. Ми в свою чергу буваємо в магазині, можемо пересвідчитися, чи подобаються жінкам наші вироби. Такий зв'язок дуже ефективний. Думаємо підтримувати його і надалі.

Кожного року шиемо іншу модель. Але, крім цьо-

го, є ще у нас особливий вид продукції — з індексом «Н» Новинка. Саме вона користується найбільшою популярністю у покупців. Це, як правило, моделі важкі для виконання з великою кількістю різних деталей. Але все ж ми любимо їх шити, бо знаємо, що такий товар розійдеться одразу ж.

Взялися запровадити в бригаді різночас економію. Признаємо, що ефективність від такого зобов'язання поки що невелика, тому що сам цей пункт не розроблений до ладу. Правда, а день Всесоюзного комуністичного суботника ми використовуємо за економією фурнітури (це — нитки, різні деталі). Але тут нам ще треба попрацювати разом з плановим відділом об'єднання, щоб досягти чогось вагомишого.

Двічі на місяць в нашому цеху проходять заняття школи економічної освіти. Крім оволодіння тео-

рією, слухачі обговорюють конкретні ситуації, іноді розгортаються цікаві дискусії. Всі молоді швачки відвідують школу. І роблять це не тільки тому, що так записано в соціалістичних зобов'язаннях, а тому, що там їм справді цікаво.

Наш КМК — колектив комуністичної праці. Постійно підтверджувати це зв'язання вважаємо своїм обов'язком. Крім виробничих, є у нас й інші спільні інтереси. Активістки, наше «ядро» — Іра Куницька, секретар комсомольської організації цеху Тана Павлишина, Світлана Гончарова, Людмила Шарган, профгрупорг Оля Овчинникова — часто організовують колективні відвідування кіно, театру, різних вечорів.

В. ЗАЛЕСЬКА,
керівник КМК виробничого швейного об'єднання.
м. Кіровоград.

ПРО стосунки між людьми. В основі їх завжди були такі елементарні поняття, як порядність, вічність, такт. Ці риси не повинні нівелюватися й тепер, коли весь народ в єдиному пориві прагне подолати застійні явища в усіх сферах життя, вийти на передові рубежі економічного та соціального розвитку. Тільки довіра, взаєморозуміння, відчуття лінтя товариша можуть забезпечити успіх у справі перебудови. І напани — зверхність, егоїзм, лицемірство шкодять, підіривають віру в справедливість.

Розмови про історію, що траплялися зі мною. Розмови не для того, щоб поскаржитися, викликати в когось співчуття. Врешті-решт, справа вже владалася, в цеху навіть почали про неї забувати. Та образ, гірка, незаслужена, залишився. Отож повідаю про все з однією метою: можливо, хтось із прихильників «вольного стилю керівництва» замислиться над своїми діями, більше дорожитиме прихильністю колективу.

15 червня нинішнього року старший майстер нашого цеху Лимаренко під час оперативної наради висловив невдоволення роботою колективу дільниці. Але зробив це в такій формі, що товариші мої, без перебільшення, образилися. Насамперед, висловив своє невдоволення діями керівника групкомсорт дільниці М. Шуленко.

Якщо добро із кулаками...

Самі розумієте, що робочий день почався «на високій ноті», про ентузіазм чи хоча б нормальний настрій навіть говорити не доводилося.

Через якийсь час мій верстат розладнався. Я підійшов до майстра і сказав про це, попросив на допомогу налагодити. Лимаренко знову почав кричати на мене, висміював, пригрозив. Добре, що на виручку прийшов бригадир, він через кілька хвилин відрегулював верстат.

Під час перерезки на мене чекав сюрприз: товариші дізнавшись про те, що в мене народився син, тепло привітали з цією подією. Я аж розчулювався від такої уваги. Тут — несподіване: Лимаренко знову накинувся на мене. Кепкував, насміхався, мовляв, ніякось не вмію я в техніці, хотів його, старшого майстра, переекваліфікувати в підсобного працівника. Для ясності скажу: нічого неправильного в тому, що я, помітивши поломку, звернувся до безпосереднього керівника, не було. Отож позиція майстра неприйнятно всіх вражала. Я попросив слова.

Гадаю, що висловив думку переважної більшості своїх колег, коли сказав усе, що думаю про керівника. Сказав відверто, прямо у вічі. Про зверхність, пихатість, нетерпимість у стосунках з людьми. Мене підтримали. Певно, для майстра це було несподіванкою. Він притих.

Через кілька хвилин, коли ми були в роздягальні, мене покликати. Вийшов у коридор і здивувався, побачивши, що мене чекає майстер. Він знову накинувся на мене, знову образив. «Пиши заяву, — сказав на прощання. — Підпиши її не вагаючись».

Заяви я не написав, працював, як і завжди, старався. Тиждень минув спокійно, якщо не врахувати тієї обставини, що після чергового конфлікту зі старшим майстром доповіді на нього написав начальнику цеху Б. А. Семезенку член нашої бригади Яковенко.

А ще через кілька днів начальник цеху провів у нас збори. Більшість працівників дільниці засудили методи керівництва старшого майстра. Б. А. Семезенко сказав, що думку колективу буде враховано. І ми повірили в торжество справедливості. Як виявилося, даремно.

23 червня я працював у другу зміну. Перше, що побачив, прийшовши на дільницю, це гурт людей біля дошки наказів. Там висіло повідомлення про те, що мене і Яковенка позбавлено премії за... халатність в роботі. Почав з'ясовувати обставини в бухгалтерії, хоча розумів, це помета, справа рук старшого майстра Лимаренка. Трохи пізніше формулювання в наказі було змінене: «за допущений брак». Але ж ні браку, ні халатності не було!

Не буду переповідати всіх митарств, з якими відстоював я, ні, не премію — своє добре ім'я. Відстоював перед людиною, котра вище від усього поставила власні амбіції. Після втручання партбюро, колектив було доведено неправомірність покарання. Здавалося б, справедливість перемогла. Та на душі залишилося важке почуття несправедливості. Розумію: у нас демократизація, гласності випадок, про який розмови, може здатися мало не виплятком. Але не поспішайте з висновками. Старший майстер Лимаренко, не зумівши неметитися нам, відбудує лише легким переляком. Ніхто його не покарає, не присоромив навіть...

І. ОХРИЦЬКИЙ,
робітник цеху № 2 Кіровоградського заводу «Гідросила».

ЗАВТРА — ДЕНЬ БУДІВЕЛЬНИКА

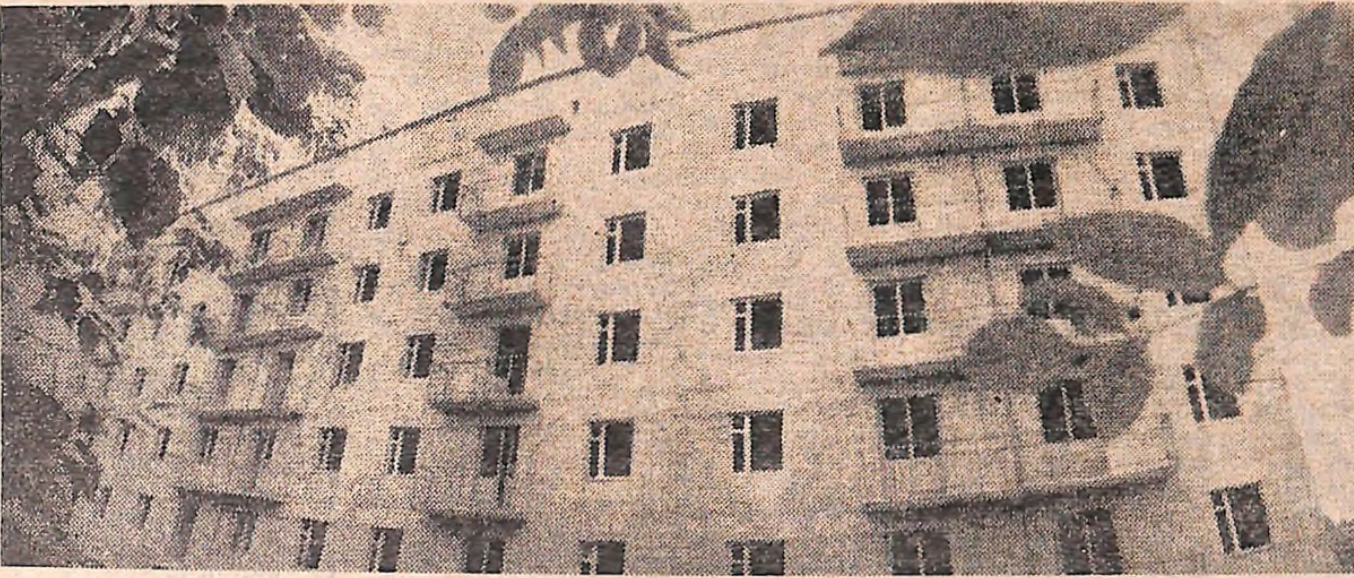

Відмінний настрій напередодні професійного свята у бригади мулярів управління № 2 «Житлобуду» тресту «Кіровоградбуд». Цей колектив, очолюваний ветераном виробництва, наставником молоді Миколою Григорієм Коханенком, успішно справляється із плановими завданнями і соціалістичними зобов'язаннями, взятими на честь 70-річчя Великого Жовтня. Нині будівельники завершують споряджувальні роботи на спорудженні першого в Добровеличківці 60-квартирного будинку.

Колектив БУ-2, без перебільшення, — молодіжний. Тон у роботі задають КММ мулярів Надія Кравець та Ніна Кутюк.

На знімках: комсомольськи молодіжна бригада мулярів М. Г. Коханенка; цей красень будинку виріс на околиці Добровеличківки.

Фото В. ГРИБА.

МАРШРУТИ АГІТБРИГАДИ

Важко перелічити всі номери художньої самодіяльності, які підготували жителі учасники агітбригади Новоградського клубу під керівництвом лауреата кількох республіканських конкурсів артистів естради Володимира Литвинова. Перша зустріч відбулася на

полі Героя Радянського Союзу Полинкіна. Тепло сприйняли трудівники полісінні, які виконали вокальний ансамбль старшокласників «Троянда». По кілька разів викликали хлібороби солістів агітбригади В. Попову та Г. Марченко, які виконували пісні на замовлення.

Урізноманітнили програму дитячий ансамбль «Дзвіночки» та тріої музики, які виконали кілька жартиливих пісень.

Добра слава про новостворену агітбригаду швидко облетіла все господарство. Тож аматори вже одержали чимало запрошень виступити у трудових колективах. Так, вони побували у хліборобів

біля центральної садиби колгоспу «Україна» — Соколівському. Великим концертом ашанували переможця соціалістичного змагання Новоградівки, І. МАРУСЕНКО, Кіровоградський район.

І настало прозріння...

Київське видавництво «Веселка» не так давно адресувало юним читачам у перекладі українською мовою повість російського письменника Юрія Касаєва «Шлях до Лукомор'я» (К.: Веселка, 1986). У ній розповідається про талановитого хлопчика-художника Сеню, який вірував у бога й потрапив у сіті сектантської організації «Воїнство Ісуса Христа». Дитинство Сені пройшло у селі Леб'яже поблизу міста Приморська. Даючи історичну довідку, яка в творі є своєрідним вступом, автор нагадує, що при Петрові Першому прийшли сюди люди старої віри, хрестилися вони двома пальцями, царя лаяли «антихристом», а ікон не визнавали зовсім. Мовляв, малювані ті образи смертними людьми й вклонялися їм все одно, що ідолам, — великий гріх. Щоб підтвердити міцність своїх релігійних переконань, старовіри інколи спаливали себе живцем.

У сім'ї столітнього старовера Євдокимовича виховувався Семен. Вже в дошкільному віці для хлопчика найавторитетнішою книгою стала Біблія, а молитва — засобом віти, самонавіювання своєї обраності. Тягло Сеню до скиту старця Онуфрія, любив поговорити з іншими праведниками — відлюдниками, сам опускався на коліна й гаряче звертав помисли до бога. Але не знав хлопець того, що «старець Онуфрій» — це Митко Костильов, офі-

цер-білогвардієць, який у роки громадянської війни відправив на Мудьюг — Острів смерті — багатьох з тих, хто прагнув нового життя. Саме Костильов очолює «Воїнство Ісуса Христа», яке підтримують клерикали Заходу.

Мимоволі «Сеня стає зв'язником між «старцем Онуфрієм» і «праведником Ігнатієм». Глибше психічне потрясіння у хлопця викликало ознайомлення з «мощами святого» — коробкою із золотими наблудками, персями, монетами, які вручив йому Ігнатій для передачі Онуфрію. Кульмінаційна частина твору вразить кожного читача й він не зможе не відчувати тяжкого стану Сені. Після арешту Костильова й рецидивіста Григорія, який переховувався у скиті керівника секти, юний художник зрозумів, що релігію використовують на шкоду людині і суспільству. Але не тільки через це прозріння Сеня відійшов від віри. Перш за все йому допомогли вчителі Костянтин Федорович Єгоров і московський художник Сергій Петрович. Немає сумніву, що повість із великим інтересом прочитають не тільки школярі, але й педагоги, бо знайдуть у ній цінні поради щодо індивідуальної роботи з віруючими підлітками.

За цим твором у школах, бібліотеках, клубах любителів книги доцільно провести читальні конференції, колективне обговорення прочитаного.

В. КАЮКОВ,
голова правління Кіровоградської районної організації Товариства любителів книги.
м. Кіровоград.

ПРЕМ'ЄРА РУБРИКИ

Здорове невдоволення потрібне

НОР: Доречно почати нашу розмову із згадки про експеримент, точніше — спробу експерименту, яка не вдалася. Йдеться про вільні вибори резерву працівників міського комітету комсомолу...

М. ЦИГУЛЬСЬКИЙ: Що ж, як ви знаєте, від часу публікації в «Молодому комунарі» анкети кандидата в склад резерву міському ЛКСМ України минуло більше місяця. Заповнення анкет на адресу міському не надійшло. Ми вбачаємо тут дві можливі причини. Перша: найініціативніші з комсомольців, ті, які вважають себе здатними очолити роботу, не читають «Молодого комунара». Друга (і вона мені особисто здається ймовірнішою): споглядаючи позиції «невтручання», байдужість до комсомольських справ та інертність охопили на сьогодні значну частину звільнених комсомольських працівників, не кажучи вже про рядових співчаків.

Ну, та й потім, треба зважити, що не так просто людині, яка знає комсомольську роботу, зваяжтися на подібний крок. Бо наші активісти, звільнені комсомольські працівники надто добре знають, з якими труднощами у відсутності із господарськими (в першу чергу) керівниками їм доведеться зітнутися. Недарма М. С. Горбачов, виступаючи на з'їзді комсомолу, говорив про необхідність рішуче виступати проти споживацького ставлення до молоді, за забезпечення дбайливого ставлення до праці й життя молодого покоління. По-іншому це таке ставлення трапляється.

З цього приводу наведу один приклад. Не так давно — торік комсомольці взяли допомоги зв'язківця у прокладанні телефонного кабелю на Кушівці. Виділили добровольців на копанні траншей. Роботу виконали швидко, але від того телефонного зв'язку у будинках ветеранів війни та праці, для яких призначалися телефони, не появилось. Кілька місяців лінійка траншея стояла забутою... Ясно, що такі факти негативно позначаються на ситуації співчаків.

Так само без охоти йдуть вони на суботники, коли знають, що їхня робота потрібна для того, щоб усеунити брак, допущений небажливими господарниками... Сьогодні й бувають такі випадки, як у Кіровоградському районі: доручили другому секретареві Вале-

рію Малиш-ку організувати суботник по ремонту стадіону, а молоді на заклики не відгукнулася...
НОР: Певно, засобом від соціальної, громадської пасивності нашої молоді може бути одне: жива, конкретна робота комсомолу.

М. ЦИГУЛЬСЬКИЙ: Така робота — це ще й засіб кадрової політики. Адже сьогодні комсомол рішуче відмовляється від функціонерів, йому потрібні люди, здатні творчо працювати...
НОР: ...І конкретні справи, якими в ці люди займалися?

М. ЦИГУЛЬСЬКИЙ: Справ вистачає.

Тут і будівництво житла для молоді, діяльність МЖК, і організації дозвілля, й перебудова внутрішньоквартірної роботи.

НОР: Певно, важливо, щоб кожен мав у цьому обширі «свою» ділянку. Ось, приміром, донедавна доводилося чути нарікання, що міськом комсомолу такої ділянки не має, а служить «зв'язковим» між обкомом та райкомом ЛКСМУ обласного центру...

М. ЦИГУЛЬСЬКИЙ: Підстави для таких висновків, признатися, були. Ми вирішили внести зміни у нашу роботу: крім координації роботи обох райкомів, узяли на себе найважливіші ділянки роботи загальноміського, так би мовити, значення. Такими для нас стали робота по організації МЖК, творчого об'єднання молоді (ТОМ), створення міської ради воїнів-інтернаціоналістів... Одрізу зауважу: з часом МЖК має стати підрозділом ТОМ.

НОР: А нині?

М. ЦИГУЛЬСЬКИЙ: Основні зав'язки, неминучі на перших порах, вже вирішено. Нагадаю, що членами

великий комбінат. Зведення 108-квартирного будинку МЖК нині в розпалі. Люди працюють на сонсті. Є підстави вже зараз говорити, що перший будинок ми зробимо зразковим. А вселення плануємо на березень наступного року.

НОР: Яким же чином ви плануєте підключити МЖК до ТОМ?

М. ЦИГУЛЬСЬКИЙ: Якщо коротко охарактеризувати ТОМ, то це буде спеціалізоване багатогалузеве підприємство, яке працюватиме під спільним керівництвом міським комсомолу й міському ЛКСМУ в системі Міністерства житлово-комунального господарства УРСР. Як сказано в прийнятому положенні про міський молодіжний центр, основними напрямками роботи його є ідеї й військово-патріотичне виховання, культурно-масова, спортивно-масова й оздоровча робота, науково-технічна творчість, профорієнтація, поліпшення житлово-побутових умов життя молоді, охорона середовища й архітектурно-історичної спадщини. Як бачимо, центр візьме на себе, на плечі молоді справи дуже великої ваги. За нашим задумом, з початком роботи центру в місті по суті почне діяти нова структура управління комплексним вихованням молоді.

НОР: За цих умов особливої ваги набуває і те, хто ж працюватиме з молоддю — тобто, знову йдеться про кадри... у ці дні в первинних організаціях промислових підприємств облас-

ного центру починається звітний, виборна кампанія. Як, на вашу думку, має позначитися її організація на вирішенні проблем комсомольських кадрів?

М. ЦИГУЛЬСЬКИЙ: Головний акцент — на розширення демократії, врахування колективної думки, здорову критику, висунення справжніх, неформальних лідерів. Заради цього ми провели семінар в районах. Звичайно ж, це не значить ослаблення вимогливості. Цікаво, що, як правило, рядові співчаків вимагають дисциплінованості й організованості від своїх секретарів. Так і має бути.

До речі, члени бюро міському ЛКСМУ нині відчували, що секретарі первинних організацій, всі комсомольці вимогливіше почали ставитися до них. Це ми сприймаємо як добрий знак, як пробудження зацікавленості комсомольців співчаческими справами. На цьому шляху особливо зростає роль конкретної роботи. Не розпорощувати сили, не втратити в паперах, добитися підвищення ролі комсомолу в організації праці й побуту молоді, в організації соціалістичного змагання (2—3 розпливчасті пункти, як це було раніше, нас більше не задовольняють)... Про те, як справа може обернутися комсомольцями, я переконаний, побувавши на зборах в домобудівельному комбінаті — там, де працюють члени міського МЖК. Але хіба мало у нас організацій, де роль лідера зводиться до збирання внесків, організації 2—3 нульових походів на рині і зборів (там не більше двох разів)?

Саме тому, що цим потрібні люди ініціативні й творчі, з конкретним складом розуму ми в ході щорічної звітної виборної кампанії рішуче відмовляємося від анкетного підбору кадрів. Досвід такого проведення виборів уже маємо з цього року. Звітні виборні кампанії в шкільному комсомолі. Віримо, що таким шляхом і слід йти до високої соціальної активності молоді.

Вів розмову П. СЕЛЕЦЬКИЙ.

СЬОГОДНІ — ДЕНЬ ФІЗКУЛЬТУРНИКА

Дитячо-юнацький спортивно-технічний клуб «Зіронька» будинкууправління № 3 житлово-комунального відділу Кіровоградського виробничого об'єднання по сімках «Червона зірка» створено 1977 року. Тоді клуб став першим спортивним осередком Балахівського мікрорайону, розташованого далеченько від центру міста. Мікрорайону, якому бракувало достатньої кількості спортивних майданчиків, спеціалістів, справжніх ентузіастів по роботі з підлітками...

1. РЕТРОСПЕКТИВА

— Хлопці, хочете грати у футбол? — звернувся до групи підлітків незнайомець.

Це питання було несподіваним. Але не настільки, щоб хлопчаків із Кременчуцької заводу здивувало. Просто м'яча вони звикли гаяти самостійно, без втручання дорослих. Це втручання відбувалося тільки після того, як від прицільного удару по м'ячу розліталася чергова віконна шибка...

У ті дні Бадян тільки починав працювати педагогом-організатором у житлово-комунальному об'єднанні заводу «Червона зірка». На відміну від своїх колег, Дмитро Іонович відмовився від пропонуваної роботи в підлітковому клубі, який вже діяв кілька років. Ентузіаст пішов туди, де робота не велася

даними та спортматеріалом. До послуг підлітків також фотолабораторія, кімната настільних ігор. Клуб займає приміщення загальною площею 1220 квадратних метрів.

Поруч з кожним спортивним майданчиком знаходиться його гімнастична частина. Тут можна добре підготуватися до складання нормативів комплексу ГПО. Кожен із спортивних комплексів добре обладнаний: перекладина, рукохід, бруси, снаряди з полегшеною штангою, штучні бігові доріжки, гімнастичні килими, стінки-тренажери. У зоні гри в настільний теніс встановлено спортивну вітрину, встановлено стелі з нормативами комплексу ГПО, положення про спартакіаду «Юність».

За розвиток фізичної культури та спорту «Зіронька» не раз ставала переможцем міських та обласних оглядів-конкурсів на кращу постановку масової фізкультурно-оздоровчої та спортивної роботи.

ЗАСВІТИ ВЛАСНУ «ЗІРОНЬКУ»!

загалі. Туди, де він був раніше потрібним: хлопчаків, добуваюся, доводило, що саме на Кременчуцькій вулиці необхідно створити умови для цікавого дозвілля її наймолодших мешканців. Зусиль педагога-організатора вистачило для того, щоб «вбити» під клуб кілька кімнат цокольного поверху одного з п'ятиповерхових будинків загальною площею тридцять квадратних метрів. В них тоді розмістили кілька тенісних столів.

А невдовзі біля одного з шести багатопверхових будинків заводського мікрорайону з'явився перший спортивний комплекс. Ного було збудовано за проектом червонозорівських архітекторів і ради спортивного клубу «Зіронька». Збудовано руками підлітків, їхніх батьків, а також робітників підприємства. Серед перших, хто зумів «запалити» дитячі серця на добру справу, були електроварник Іван Осипов та формувальник цеху ковкого чавуну Вячеслав Соловйов. Вони увійшли до першого складу батьківської ради, головою якої нині є старший майстер цеху товарів народного споживання підприємства Віктор Андреев. За час співробітництва в клубі він освоїв фах громадського тренера, а також кваліфікацію судді з деяких видів спорту. Найактивнішим членом батьківської ради, безумовно, є Віктор Карандуков. Після заводської зміни робітничі години працює з хлопчаків, розширюючи від снігу ковзанку чи розмічаючи футбольний майданчик. За власними ескізами Карандуков виготовив для юних спортсменів захисні гри-трайли хоккейних шлемів, які надійно захищають обличчя хлопців від ударів та травм.

Свій перший старт у міських змаганнях спартакіади «Юність» представники «Зіроньки» взяли вже через кілька місяців після організації клубу. Результат — третє місце — здивував майже всіх, адже раніше про «Зіроньку» ніхто й не чув.

Звідтоді минуло десять років.

2. ЗАПОРУКА УСПІХУ

Сьогодні «Зіроньку» в Кіровограді знають усі. Із досвідом роботи клубу обов'язково знайомлять гостей міста, спортивних працівників, педагогів-організаторів житлово-експлуатаційних підприємств республіки.

Житлово-комунальний відділ, до якого належить «Зіронька», обслуговує район, в якому мешкає понад вісім тисяч чоловік, 2312 з яких діти та підлітки віком від семи до вісімнадцяти років. Клуб має в своєму розпорядженні тринадцять майстерень та лабораторій, два актово-спортивні зали, кілька комплексних спортивних май-

НА КОНТРОЛІ ГАЗЕТИ

«З ОЦІНКОЮ «ПРИБЛИЗНО»

Так називався критичний матеріал, опублікований в «Молодому комунарі» 9 червня нинішнього року. У ньому йшлося про недостатню роботу Новгородківського райкому комсомолу по закріпленню кадрів на селі, про формалізм в організації соціалістичного змагання комсомольсько-молодіжних колективів.

До редакції надійшла відповідь від секретаря райкому комсомолу В. Мазура. Він повідомляє, що публікацію молодіжної газети розглянуто на семінарі секретарів комсомольських організацій району, критику визнано правильною. Намічено ряд

заходів для виправлення становища.

Зокрема, члени райкому закріплені за первинними комсомольськими організаціями. Вони надаватимуть активу допомогу в створенні КМК, виробленні критеріїв, за якими змагатимуться молодіжні колективи.

Зобов'язано секретарів комітетів комсомолу на місцях більш дієво займатися профорієнтаційною роботою, закріпленням молоді у сільсько-господарському виробництві. Вони контролюватимуть заведення на селі об'єктів соціалістичного виробництва, організації дозвілля молоді.

Лист Мк

«Скільки важить «хеві метал»?»

У кореспонденції під такою назвою («МК» за 9 червня ц. р.) йшлося про незадовільну роботу у створенні рок-клубу в місті Олександрії. На критичний виступ газети відповідає другий, секретар Олександрійського міського ЛКСМУ Ю. Корж:

«23 червня відбулося організаційне засідання міського рок-клубу, на якому було обрано його раду і визначено завдання клубу на найближчий час. Нині рада клубу працює над його статутом, підготовкою тематичних рок-програм. Визначено, що в перспективі клуб матиме власну рок-групу».

ХОЧ ЛИСТА Й НЕ БУЛО НАДРУКОВАНО

Наша читачка з обласного центру Я. Литвинова писала до редакції про незадовільне обслуговування, грубе поводження з пасажирками на автостанції № 2 в Кіровограді. Копію листа було надісла-

но в Кіровоградське обласне об'єднання автобусних станцій 13599. Ось що відповів виконуючий обов'язки начальника об'єднання Г. Романовський: «Факти, наведені в листі, мали місце. За від-

мову без поважної причини видали квиток на Павлівку касирці Кіровоградської автостанції № 2 Н. Самчук наказом по об'єднанню № 135 від 17 липня 1987 року оголошено догану з позбавленням 50 процентів місячної премії. Начальникові автостанції В. Руденку вказано на низьку культуру обслуговування пасажирів».

НОВИНКА З... ДУШКОМ

У ресторан «Весна» ходимо інколи, щоб пообідати. Готують там страви смачно, можна вибрати з кількох комплексів один до вдоволи. Так і 5 серпня, зустрівшись із колегами після відпустки, вирішили пообідати саме там.

Обидва комплекси у цей день пропонували на закуску до салату з помідорів копчену качку — новинку в асортименті. Отож її першою і подали. Та ледь офіціантка поставила її на стіл, ми відразу ж відчули неприємний запах. Сумніву не було — душок ішов від невеличких шматочків копченої качки. Дочекались, коли офіціантка підійде вдруге і попросили її пояснити, чому. Дівчина відразу ж відсахнулася: — Я знаю. Звертайтеся на кухню.

Невдоволення в залі між тим зростало — адже качку подавали на всі столи.

— А що, ми люди ма-

леньки, — бурчала інша офіціантка, — що нам дають, те ми й розносимо.

Виходить, все одно, що їстимуть відвідувачі і воно подасть що завгодно! А жінка вже в літах і, мабуть, не перший рік працює в ресторані...

Відвідувачі вимагали, щоб до них вийшов хтось із керівництва — директор чи завідувачий виробництвом. А дехто з присутніх, похитавши головою, заявляв: «Все одно нічого не доб'ється». Вийшла бригадир (так нам сказала офіціантка, прізвисько її вона не пам'ятала, знала тільки, що звать Вірою) і сказала таке:

— Ви розумієте, тортами, цю страву подаємо аперше. Качки надійшли з цеху копчення. Сьогодні експеримент, щоб почути вашу думку, чи сподобається, — винувало пояснювала бригадир. — Думали, може, якось хоч

ГОСТРИЙ СИГНАЛ

під пиво піде...

Добрый експеримент! Неважко працювати в ресторані, зокрема, ті, хто приймає продукцію, сподівалися, що таке копчення (а копченням там мало пахло) може посмакувати людям? А як же ті, котрі розфасовували качок! Мабуть, працювали в респіраторі і теж заспокоювали себе думкою, що вони люди маленькі!..

Пишемо до газети, щоб отримати відповідь на питання: як таке могло статися? Чому цех копчення, що знаходиться, наскільки вдалося дізнатися, у підпорядкуванні Кіровського управління громадського харчування м. Кіровограда, випустив негодящу продукцію і чому вона була прийнята? І яких заходів буде вжито, щоб подібне не повторилося?

Від імені відвідувачів писала Л. КОМПА-НІЄЦЬ.

м. Кіровоград.

СПОРТ

У ЗБІРНИЙ СРСР

У Ростові-на-Дону відбулися ігри зонального футбольного турніру на приз ЦК ВЛКСМ «Юність». Вдало виступила у турнірі збірна команда України, яка впевнено подолала попередній етап змагань, здобувши путівку до фіналу. Кіровоградський юнацький футбол на цьому всесоюзному турнірі представлено двома гравцями Ігорем Пурсаниним та Олександром Троїном, які тренуються під керівництвом тренера Анатолія Андрася. За підсумками зонального турніру Олександра Троїна включено до складу юнацької футбольної збірної Радянського Союзу.

Л. КОЗІН.

Ці веселі посмішки з вітання загону адресовані тим, хто залишився на пороні, — татам, мамам, родичам. Чергова група піонерських антистів нашої області від'їжджала в Одесу до піонерського табору «Молода гвардія». Не просто відпочивати, а й навчатися як правильно організувати роботу піонерської дружини, шкільної редіології, майстерно володіти барабаними паличками і горнами... А незабаром у «Молоду гвардію» де працюватиме Республіканська школа комсомольського активу, поїдуть секретарі комсомольських організацій з 19-ти шкіл області.

Фото В. ГРИБА.

КЛУБ МОЛОДОЇ СІМ'Ї

У кабінет здоров'я дитини Кіровоградської дитячої поліклініки № 2 приходять мами з малюками віком до року. Медики роблять їм гімнастику, масаж, дають поради батькам по догляду за немовлятами. Консультують тут і майбутніх матерів.
На знімку: завідувача відділенням наставників молодих лікарів Г. Ф. ВАСИЛЬЧЕНКО, медсестра О. М. РУДЬ та лікар М. Л. ЛЕБЕДЬОВА біля маленького відвідувача клініки.

Фото В. ГРИБА.

Суп-піті «Зодіака»

МОЖЛИВО, КОМУСЬ ІЗ НАШИХ МОЛОДИХ ПОДРУЖ ВДАСТЬСЯ СПРАВА, ЯКА ДОБРЕ ПОСТАВЛЕНА У ПІДМОСКОВНИХ СІМЕП.

За кілька хвилин до відкриття невеличкої кооперативної кав'ярні «Зодіак», що в підмосковному Калінінграді, на всіх дванадцять століків з'являються свіжі напої. Буває, що в когось, враженого несподіваним затишком, вихопиться: «У вас сьогодні, мабуть, свято». Тоді Едуарду Мартиняну залишається хіба що знизати плечима: «Чи ж квіти розпускаються тільки на святі?»

...Уже тиждень, як зносився підтопаний «Москвич». Отож голова кооперативу «Зодіак» найняв таксі. По дорозі на роботу треба об'їздити ринки.

Упакувавши в багажник свіжу телятину, зелень, помідори, прянощі, їде в Калінінград. У дорозі спало на думку: приготувати для гостей суп-піті.

До речі, на завтра в меню передбачені й інші рідкісні нині страви з давньої російської, кавказької чи української кухні.

— Саме в цьому істотна перевага кооперативу, — вважає Мартиняна. — Раніше, коли я був директором ідальні, потрібно було щонайменше два місяці, аби «пробити» до-

даток до затвердженого меню.

Нав'ярня лідзівна Калінінградському трестові ідальні і ресторанів, який виділив кооператорам приміщення колишньої збиткової закусочної, допоміг його відремонтувати, передав в оренду обладнання. Звичайно, не безплатно. Кооператив щомісяця відлічує трестові обумовлену суму за всі надані послуги. До речі, для шефа діяльність «Зодіака» вигідна, адже весь його товаробіг зберігається в план тресту. З часом керівництво розраховує на 10 тисяч нароботців прибутку щомісяця.

Вигідна ця діяльність і для міста. Кооператори сплачують першого року в сумі 10, другого — 20, а четвертого — 35 відсотків від своєї виручки.

— Перший у нашому районі досвід обслуговування в кооперативній кав'ярні цілком себе виправдовує, — вважає директор Калінінградського тресту ідальні і ресторанів В. Н. Алієв. — Обов'язково поширимо його. До нас уже звернулися й інші ентузіасти з досить цікавими пропозиціями. Гадаю, що найближчим часом у Ка-

УВАГА: ДОСВІД

лінінграді з'являться нові кооперативні кав'ярні — затишні погрібки на кількі-ка століків, де можна буде погостити за чашечкою кави з витонченим частвуванням.

Кухар Р. Ю. Юсифов багато років працював у московському ресторані «Баку».

— Юсифов вийшов на пенсію, та байдкувати не захотів, — пояснює Мартиняна. — Зараз разом зі своєю дружиною, також пенсіонеркою, пореється на кухні. У залі ж чергують мої домашні, звичайно, у вільний від основної роботи час. От так, по-сімейному, й працюємо.

А що чекає «Зодіак» завтра? Про це Мартиняна розповідає зацікавлено й оптимістично:

— Нав'ярня має дві проблеми: літо й зиму. Дев'ять «мертвих» сезонів. Взимку наш «акваріум» холодний. Доведеться утеплювати приміщення, а за разом подумати й про те, як створити в ньому більш домашню, затишнішу обстановку. Що ж до літа, то ніщо не завадить нам відправити свій фургон (яко вдасться його придбати), в найближчу зону відпочинку, на пляж. Лишень, кожному заохотиться пошукати виготовлений за всіма правилами навігаційної чи середньо-азійської кухні плов або шашлики.

А. КИРИЛОВ,
Ю. КОТЕВ.

(За матеріалами Прес-бюро «Комсомольської правди»).

ПОВЕРТАЮЧИСЬ
ДО
НАДРУКОВАНОГО

НЕ СПРАВИТСЯ З ДРУГО- КЛАСНИКОМ?

Я ознайомилася з виступом начальника інспекції у справах неповнолітніх Олександрійського міськвідділу внутрішніх справ В. Щербаня («МК» за 25 липня ц. р.), але з його словами про те, що міліціонер повчає замість того, щоб діло робити, я не згодна. Треба повчати. Обов'язково. Адже не всі розуміють життя правильно.

Одні п'ють і думають, що гарно роблять, а діти через них страждають. Особисто я дякую інспектору у справах неповнолітніх Шкарупі Люболю Олександрівні за виховання моєї доньки. А на те, що приводять до інспекції учнів 2—3 класів, снажу так: ганьба тим батькам, які не можуть знайти спільної мови з дитиною 8—9 років. Здебільшого це буває в тих батьків, які тільки й знають розмовляти через ремінь. І часу для розмов і розваг з дітьми в них зовсім немає. Після такого навчання дитина поїде в школу з нерозумінням, неслухняною. Діти нібито й швидко забувають батьківську образ, але все ж це травмує дитяче серце. Було б дуже добре, якби всі батьки ознайомилися з книжками Сухомлинського. Там багато повчального. Адже книга — це перший помічник в житті людини, без книги — як без рук.

Завжди вихованню дітей і такий момент. У нас у місті дуже часто показують закордонні фільми не кращого гатунку. Звичайно, зарубіжне життя також треба знати, але навіщо так багато демонструвати розбещеність? (Приємний виняток тут індійські стрічки). Зійшли чомусь із екранів фільми «Як гартувалася сталь» про Павла Корчагіна, «Чапаяв», «Будьонний», про дитячі роки Володимира Ілліча Леніна. А вони потрібні для виховання дітей. Адже там постають справжні, неспридумані позитивні герої, з чийого життя можна брати приклад.

Л. ДИМИТІЄВА,
м. Олександрія.

ЦЕ — ЦІКАВО

працювати над некрологом — справою над висновком медиків. Відомого конференсьє лікаря в калініні запитали: «На що скарги?» Він зміряв їх поглядом і сказав останнє: «На репертуар».

Час минає, а вік ні — це страшно. Давайте крутити часом по енштейнівському — стискувати і розтягувати час, коли потрібно. Навічимося керувати своїм життям. А для цього треба хоч раз у цьому прекрасному житті зупинитися і запитати себе, друга, сусіда, запитати чесно і принципово: хто ми, звідки ми, куди і для чого йдемо?

Р. ПОВІЛЕЙКО,
кандидат технічних наук.

І. ШРЕЙБЕР,
лауреат Державної премії, доктор фізико-математичних наук,
м. Тюмень.

ГДАЄМО, дітятам і кам видається цікавим і корисним проведення вченими дослідження соціально-психологічних особливостей життя представників сильної статі.

16 років. Кажуть, що перед молоддю відкриті всі шляхи. А чи так це? У 16 років вибір не залежить від тебе: на 50 процентів він залежить від сім'ї і ще на 50 — від учителів. Це найбеззахисніший вік. Приходить фапат-учитель і: полюбив хімію, математику, літературу... Нісенітниця! Через хімію, математику, літературу навчили любити і жити — ось завдання. Хто з них справиться?

16 років — це зліпок особистості, шматок глини, яка ось-ось буде висушена, перестане залишати сліди і відлітеться в певну форму.

20 років. У цьому віці безоглядно перерізаються коріння: хлопець їде а

батьківської сім'ї, їде під вуже небо, дихає іншим повітрям, але не здогадується, що і щастя і нещастя невидимо несе з собою — характер, а значить, виплики, а значить, долю. Є підрахунки: 80 процентів того, що трапляється в людині, визначає генетика чи структура душі і тільки 20 процентів — обставини, середовище.

Молода людина в цьому віці вже повинна мати свою соціальну зважену думку. І не мовчати сором'язливо про неї, а захищати її. І не мовчати, помітивши несправедливість, а їм'я незайманості власного світу. Від

значить генетика чи структура душі і тільки 20 процентів — обставини, середовище.

Молода людина в цьому віці вже повинна мати свою соціальну зважену думку. І не мовчати сором'язливо про неї, а захищати її. І не мовчати, помітивши несправедливість, а їм'я незайманості власного світу. Від

душі треба говорити те, що думаєш.

30 років. Уже вдалося поставити завдання, вдалося забезпечити ідею технологією, вдалося голосом перекрити оркестр. Професіоналізм ми поважаємо, талант без професіоналізму — поворічна

хляпавка. Талант із раннім потужним професіоналізмом — майже геніальність.

Ви кар'єрист, а він романтик? Ха-ха! Кар'єрист сьогодні заробляє 100 карбованців, завтра 110, післязавтра — 120 і т. д. Романтик сьогодні заробляє 100 карбованців, завтра — 100, післязавтра — 100, а потім зразу — 500!

Він кар'єрист, а він романтик? Ха-ха! Кар'єрист сьогодні заробляє 100 карбованців, завтра 110, післязавтра — 120 і т. д. Романтик сьогодні заробляє 100 карбованців, завтра — 100, післязавтра — 100, а потім зразу — 500!

ДОЛІ ЛЮДСЬКІ

Піввіку разом

Ювілей Пеля Франціана та Леоніда Дмитровича Бондарів зустрів у бадьорому настрої. Першими із золотим весіллям їх поздоровили діти. Звичайно

ж, у такий день «наречені» не могли не згадати минулих років. Всього було на їхньому шляху: страшні воєнні роки, голод, розруха, труд-

нощі відбудови. Все вилетіло на своїх плечах. У труднощах, у двобой з не легкою долею зберегли взаємну повагу і любов.

Обоє — вчителі, навчали і виховували школярів, а разом і своїх дівчак — дочку і сина. Дочка пішла шляхом батьків і зараз вчительює на Одещині. Син став лікарем. Працює в

Кіровограді, робить складні операції, оберігаючи здоров'я людей.

Старша онука цього року закінчила Одеський державний університет і продовжить благородну справу дідуся й бабусі. Подружжя Бондарів може пишатися, що виховали діти не одне поко-

ління і дали дітям хороші орієнтири в житті.

Вони і зараз такі ж невгамовні, як в молодості. Неля Франціана більше клопочеться по господарству, а Леонід Дмитрович не любить сидіти вдома, в разі необхідності допомагає колгоспові на різних роботах.

Вдячні діти й онуки, щиро вітаючи ювілярів із золотим весіллям, побажали щасливо разом зустріти і брилянтове.

М. ІВАНОВА,
с. Оситняжне,
Кіровоградський район.

Заст. редактора
А. БЕЗТАКА.

«Молодой коммунар» —
орган Кіровоградського
областного комітета
ЛКСМ України.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Телефони: редактора — 2-54 26; заступника редактора — 2-53 22; відповідального секретаря — 2-55 65; відділів: комуністичного виховання — 2-59 82; комсомольського життя та економіки — 2-53 94; учнівської молоді і соціальних проблем — 2-59 82; фотолабораторії — 2-53 22; оголошень — 4-28 96; коректорської — 3-61 83.

Газета виходить в вівторок, четвер, суботу.
Друкарня імені Г. М. Дмитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глібини, 2.